

Sag C-345/08

Krzysztof Peśła

mod

Justizministerium Mecklenburg-Vorpommern

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Verwaltungsgericht Schwerin)

»Arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 39 EF — afslag på adgang til den juridiske forberedende praktik med henblik på udøvelse af lovregulerede juridiske erhverv — ansøger, der har erhvervet sit juridiske eksamensbevis i en anden medlemsstat — kriterier for ligestyrelshedsbedømmelse af de opnåede kundskaber«

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 10. december 2009 I - 11680

Sammendrag af dom

1. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — adgang til forberedende praktik med henblik på udøvelse af lovregulerede juridiske erhverv*
(Art. 39 EF)
2. *Fri bevægelighed for personer — arbejdstagere — adgang til forberedende praktik med henblik på udøvelse af lovregulerede juridiske erhverv*
(Art. 39 EF)

1. Artikel 39 EF skal fortolkes således, at ved bedømmelsen af uddannelsers ligeværdighed, som foretages efter en anmodning om direkte adgang til den juridiske forberedende praktik — uden først at have bestået de herfor foreskrevne prøver — skal der som målestok anvendes de kundskaber, som er attesteret ved de kvalifikationer, der kræves i den medlemsstat, hvor kandidaten har anmodet om adgang til den forberedende praktik.

Ved en sammenligning mellem på den ene side de af ansøgerens kvalifikationer, der er dokumenteret ved eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser samt hans relevante erhvervs erfaring, og på den anden side de krav om faglige kvalifikationer, der ifølge national ret stilles med henblik på udøvelsen af det pågældende erhverv, kan en medlemsstat nemlig tage hensyn til de objektive forskelle, der findes både med hensyn til de retsfor skrifter vedrørende det pågældende erhverv, der gælder i oprindelsesmedlemsstaten, og dette erhvervs aktivitetsområde. Hvad angår advokatvirksomhed kan en medlemsstat derfor foretage en sammenligning af eksamensbeviser, således at der tages hensyn til forskelle mellem de pågældende nationale retsordener.

Derfor kan den omstændighed, at studiet af en medlemsstats ret, henset til uddannelsesniveaet og den tidsmæssige indsats,

kan anses for sammenligneligt med det studium, der kan formidle de kundskaber, der attesteres ved de i en anden medlemsstat krævede kvalifikationer, ikke i sig selv føre til en forpligtelse til inden for rammerne af den sammenlignende undersøgelse at give de kundskaber, der attesteres ved de i førstnævnte medlemsstat opnåede kvalifikationer, som i det væsentlige vedrører denne medlemsstats ret, forrang for de kundskaber, som kræves i de nationale bestemmelser i den medlemsstat, hvor kandidaten anmoder om adgang til den erhvervsmæssige uddannelse, som er en forudsætning for adgang til de juridiske erhverv.

(jf. præmis 37, 44, 46 og 48 samt domskonkl. 1)

2. Artikel 39 EF skal fortolkes således, at den ikke som sådan påbyder, at en medlemsstats myndigheder ved undersøgelsen af en anmodning fra en statsborger i en anden medlemsstat om at få adgang til en praktik, der — ligesom den forberedende praktik — er en forudsætning for senere udøvelse af et reguleret juridisk erhverv, inden for rammerne af den ligeværdighedsbedømmelse, der skal foretages i medfør af fællesskabsretten, skal stille lavere krav til kandidatens juridiske kundskaber end dem, der attesteres ved den kvalifikation, der i denne medlemsstat kræves for at kunne få adgang til denne praktik. Det skal

imidlertid præciseres, dels at denne artikel ikke er til hinder for en lempelse af kravene, dels at det er vigtigt, at muligheden for delvis gensidig anerkendelse af kundskaber, som den pågældende har godtgjort, ikke blot forbliver fiktiv i praksis, hvilket

det tilkommer den nationale ret at efterprøve.

(jf. præmis 65 og domskonkl. 2)